

Jak vše začalo

Červenec 2008

Navštívil mne během mé dovolené na plachetnici na orlické přehradě.

Na hrad Zvíkov, kde jsme byli smluveni, jsem musela dorazit ze Svatého Jána, 13 km plavby. Asi pět kilometrů před cílem vysadil motor a už nenaskočil.

Vysoukala jsem plachty a začala křížovat. Protivítr byl tak silný, že jsem po obratu byla skoro vždy pár metrů zpět.

Do setkání zbývala půlhodina. Na plachty bych dorazila tak po třech dnech.

Vtom kolem projížděl člun plavební správy. Službu měl známý zlatokop ze společných cest po Americe a Austrálii. Hodil mně tažné lano a sešlápl plyn. Má Sasanka se řítla ve skluzu a valila před sebou metrovou vlnu, ta se rozbíjela o okolní břehy. Po chvíli se lano přetrhlo. Bylo opět navázáno, rande jsem stihla a moc se těšila, až budu mezi přáteli u zátokových ohňů vyprávět o dopravě na dostaveníčko ve vleku plavební správy.

Návštěvník se snažil být nápomocný, pochopitelně netušil, co a jak a vítr sílil. Hnal se k vytahování kotvy. Další pokyn zněl: „Vyndej fendry!“ Pokrčil nechápavě rameny: „Jaký fendry, já si žádný nevzal?“ Dále: „Hod' kotevní lano do vody a namotej je na naviják,“ nechápal: „Proč?“ „No, musí se smotat, hod' ho do vody a namotej!“ „Není to škoda?“ „Hod' ho do vody a namotej!“ Otočím se, spustil do vody kotvu, při plných plachtách!

Vše získáno pod kontrolu a loď v silném větru nabírala rychlost. Dostavila se radostně vzrušená nálada, umocněná navíc uvítacím přípitkem s úlitbou bohům. Příštím bodem programu byla návštěva Zvíkovského pivovaru. Přistávat na plachty už umím. Jen jsem netušila, že v místě, pro které jsme se rozhodli, je hloubka 40 metrů a vyhodila kotvu příliš brzy. Po uchycení ke břehu nebyly na navijáku ani kotva, ani lano, úplně nové.

Logicky je v lodi obé náhradní. Vše zvládnuto. S novou kotvou že nápadník zaplave kousek na jezero a spustí ji tam. Lano si přehodil přes záda a potopil se. Dvakrát vyšlapal nad hladinu, pak zmizel i s kotvou v hlubinách, až už jsem začínala mít strach.

Po vydechnutí a dalším přípitku se pokusil nastartovat motor, ten naskočil a běžel jako hodinky.

Neřesti slibované šťavnatě barevnými obrazy v inzerátu se jaksi nekonaly. Po asi 15 minutách milostných hrátek překvapivě konstatoval, že jsme „sexuálně naprosto nekompatibilní jedinci.“ A vypadal pěkně otráveně.

První dojem byl, že se uprostřed noci bude škrábat lesem do kopce nad kotvištěm a odporoučí se. Přece jen zůstal do zítřejšího raného popoledne. Jsem prý fajn holka. Taky byl prima.

Moc hezky se s ním povídalo. Měl, jak říkal, dlouhá léta milenku, před nedávnem jej zapudila. Měla jsem pocit, že ji všude hledá. I u mne.

Při loučení jsem se zeptala „už se nikdy nevidíme?“ Trhlo to s ním.

Po návratu jsme si ještě chvíli psali, po své dovolené už se neozval a já objevila na seznamce jeho další inzeráty, ještě neřestnější a šťavnatější a dokonce obohacené o zážitky se mnou, logicky pod jinou přezdívkou.

Na udávaných 52 letech, jak to tak na seznamkách bývá, se u něj čas zastavil, pár jar tomu nazad, prý „aby na schůzky nechodily důchodkyně.“ Já bych mu je ale klidně byla věřila a skutečný ročník je věková kategorie, která mně vyhovuje.

Už od studií jej celý život provází nerozlučný kamarád, téměř dvojče.

